

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků jednotek, Příbram III/132**, se sídlem Příbram III, Ryneček 132, IČ 750 40 913, zast. JUDr. Jaroslavem Sýkorou, advokátem se sídlem Příbram III, Zahradnická 74, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 5. 2. 2013, č. j. SPR-5755/12-15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ve znění doplnění ze dne 29. 11. 2013 domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „žalovaný“) zn. SPR-5755/12-15 ze dne 5. 2. 2013 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl podle ust. § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 11. 2012, zn. SPR-5755/12-8 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž mu byla jako správci osobních údajů uložena pokuta ve výši 60.000,- Kč za správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) spáchaný tím, že v souvislosti s provozováním kamerového systému v bytovém domě tvořeného 4 kamerami (umístěnými u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale, v kabině výtahu a v prostoru kotelny), zpracovával od 11. července 2011 nejméně do ukončení kontroly (tj. 3. dubna 2012) osobní údaje obyvatel domu prostřednictvím 3 kamer umístěných u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale a ve výtahu, přičemž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a v *prvním žalobním bodu* tvrdil, že bylo vydáno na základě neúplně zjištěného a následně nesprávně vyhodnoceného skutkového stavu a věc byla i nesprávně právně posouzena, když správní orgán nevzal v úvahu žalobcovy námitky a argumenty opakovaně ve věci podané.

Žalobce dále ve *druhém žalobním bodu* nesouhlasil se závěry (skutkovými ani právními) žalovaného, že ochranu majetku účastníka a obyvatel domu (ve smyslu čl. 10 a čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) pomocí deklarovaného účelu kamerového systému nelze považovat za přiměřenou vzhledem k rozsahu a způsobu ohrožení práv a že ochrana majetku žalobce nemůže zdůvodnit natolik razantní omezení práva na soukromí, spočívající v tom, že záznamy z takového monitorování jsou ukládány a osoby na těchto záznamech jsou identifikovatelné.

Pokud jde o skutková zjištění, odkázal žalobce na svá dřívější podání v této věci a argumentaci o nutnosti rozhodnutí instalovat kamerový systém jako jediné možnosti ochrany majetku žalobce a obyvatel domu; opakovaně se přitom odvolal na přílohy odporu, a to konkrétně na protokol z odborné prohlídky pověřené firmy Schindler CZ, a.s. ze dne 17. 9. 2012 (z něhož plyne, že po odpojení kamerového systému opětovně dochází k závadám způsobených vandalismem a že ve výtahové šachtě se opět objevují injekční stříkačky a letáky), na přípis České pojišťovny, a.s., správce pojištění Ing. M. K. z 7. 9. 2012 (v němž je potvrzeno, že dochází k častému poškozování domu, jeho zařízení a vybavení, jakož i k drobným krádežím na vybavení domu a ve sklepních prostorách) a konečně na Smlouvu o servisu č. 18009 z 20. 8. 2012 s firmou ČIP plus, spol. s r.o., správcem kamerového systému (ze které je zřejmé, že správa kamerového systému zahrnuje dohledání záznamu a jeho přehrání pouze za účasti Policie ČR, přičemž žalobce umožňuje jen přístup k záznamovému zařízení, o každé správě je navíc proveden zápis v provozní knize CCTV). Žalobce proto namítal, že tyto písemnosti potvrzují oprávněnou nutnost ochrany majetku a obyvatel domu, a tedy i opodstatněný důvod instalace kamerového systému, jakož i jeho efektivnost. Žalobce dodal, že pokud ani takto doložená nutnost ochrany majetku a obyvatel domu a s tím spojená opatření nejsou pro správní orgán ochranou majetku a obyvatel, která převyšuje zájem vlastníků dvou bytů, není mu známo, jak jinak tyto skutečnosti doložit a zdůvodnit, z čehož by bylo zřejmé, že jakékoli opatření by pro správní orgán bylo nepřiměřeným, nedostačujícím a nepřipouštějícím výjimky podle ust. § 5 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce souhlasil s argumentací žalovaného o kolizi zájmů (resp. kolizi základních práv a svobod), avšak v daném případě shledal svá práva a právem chráněné zájmy odůvodněnými a podloženými, když dovodil, že práva a právem chráněné zájmy vlastníků dvou bytů z celkového počtu 32 (tj. 4 obyvatel oproti 94 obyvatelům) nemohla být předmětem zamítavého postoje správního orgánu. Žalobce s odkazem na čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“) uvedl, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize, přičemž žalobcem předložené písemnosti dokazují uvedenou minimalizaci zásahů, když žalobce se naprostou většinou rozhodl chránit majetek a obyvatele nainstalovaným kamerovým systémem, který považoval za jediný účinný nástroj ochrany, jinou ochranu žalobce neznal. Správní orgán s tímto závěrem nesouhlasil, aniž však nabídl jiný vhodný a stejně účinný způsob ochrany.

Žalobce dále konstatoval, že v daném případě jde o faktické podílové spoluvlastnictví, které při kolizi práv jednotlivých spoluvlastníků předpokládá demokratický přístup spočívající ve většinovém právu, což plyne z občanského zákona a i ze stanov žalobce. Žalobci nebyl znám (zřejmě ani neexistuje) jiný prostředek, který by jeho zájmy ochránil efektivněji či obdobně a přitom nepředstavoval zásah do soukromí. Dle žalobce proto bylo nezbytné provést komplexní posouzení, zda ochrana života a zdraví nebo ochrana majetku je vyšší hodnotou,

než je ochrana soukromí, soukromého a rodinného života. Žalobce s ohledem na shora uvedené uzavřel, že neporušil právní povinnost a že vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možné požadovat, tedy za správní delikt neodpovídal.

Žalobce ve *třetím žalobním bodu* nesouhlasil ani s výší uložené pokuty, která neodpovídá kritériím zákona; mělo být přihlédnuto zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno (když z předložených důkazů plyne, že bez kamerového systému docházelo k ohrožování zdraví a majetku a že jediným subjektem majícím možnost manipulovat se záznamy byla Policie ČR a že tato každá manipulace či kontrola byla zadokumentována). Žalobce proto navrhl, aby bylo upuštěno od uložení pokuty, popř. byla uložena sankce nespojená s majetkovou újmou, neboť výše pokuty je pro žalobce likvidační.

V podání z 10. 2. 2014 žalobce shrnul okolnosti zřízení a provozování kamerového systému v předmětném domě, pořízeného jako investice podle zákona o společenství vlastníků bytů za souhlasu 90 osob na služby z celkového počtu 94 osob, a to z důvodu zejména prevence před vysokou pouliční kriminalitou (poškozování majetku žalobce vandaly, výskyt závadových osob, injekčních stříkaček v domě). Žalovanému přitom vytkl, že použití kamer nehodnotil objektivně, ale vycházel pouze ze sdělení stěžovatelek (pí S. a pí T.), hodnotil pouze jejich práva, nikoli také práva ostatních vlastníků bytů (garantovaná Listinou), která převyšují práva stěžovatelek, z tohoto důvodu napadené rozhodnutí považoval za diskriminační. Jiné možnosti k zajištění práv vlastníků bytů, např. ostrahou, nebyly ve finančních možnostech žalobce. Rovněž tak uložené pokuty ve výši 30.000,- Kč a 60.000,- Kč jsou pro žalobce téměř likvidační, když více než polovina vlastníků bytů je starobními důchodci (městským úřadům jsou přitom při kontrolách žalovaného na kamerové systémy ukládány peněžité testy 5-10.000,- Kč).

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, event. aby soud rozhodl o upuštění od uložení pokuty.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že ve správním řízení vedeném s žalobcem ve věci zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému instalovaného v předmětném bytovém domě bylo prokázáno, že žalobce jako správce osobních údajů zpracovával od 11. 7. 2011 nejméně do ukončení kontroly 3. 4. 2012 osobní údaje obyvatel domu prostřednictvím 3 kamer umístěných u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale a ve výtahu, bez jejich souhlasu, tedy v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, proto správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a uložil mu pokutu ve výši 60.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, a to rozhodnutím správního orgánu I. stupně z 20. 11. 2012, čj. SPR-5755/12-8. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut napadeným rozhodnutím.

Žalovaný k jednotlivým žalobním bodům konstatoval, že se se všemi argumenty a námitkami žalobce vypořádal jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v napadeném rozhodnutí; argumenty v rozkladu byly zcela totožné jako námitky v nyní projednávané žalobě, žalovaný neuvedl, s jakými konkrétními námitkami se žalovaný nevypořádal.

K tvrzení, že žalobce předloženými listinami (protokol společnosti Schindler CZ, a.s., přípis České pojišťovny a.s., Smlouva o servisu č. 18009) doložil nutnost zavedení kamerového systému k ochraně majetku žalobce a obyvatel domu (přičemž jiným způsobem tato skutečnost doložit nešla) žalovaný uvedl, že právním titulem ke zpracování osobních

údajů prostřednictvím daného kamerového systému by byl souhlas subjektů údajů, tj. všech obyvatel domu, který však žalobce nedoložil, resp. 4 obyvatelé vyslovili nesouhlas s instalací kamerového systému. Žalobce tedy předložené listiny pouze používal k doložení svých oprávněných zájmů ve snaze podřadit zpracování pod některou z výjimek umožňujících jeho provádění bez souhlasu subjektů údajů, konkrétně pod § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, žalovaný však na základě daných listin neshledal žádné důvody pro aplikaci ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Kamerový systém samotný především není způsobilý zabránit nežádoucímu jednání a útokům na majetek žalobce, ale slouží jako prostředek k následnému zjištění případných pachatelů; z kontrolních zjištění (viz např. úřední záznam Policie ČR, obvodního oddělení Příbram, čj. KRPB-213522-4/PŘ-2011-011119 z 7. 11. 2011; informace, které žalobce v souvislosti s kamerovým systémem vyvěšuje po domě) však plyne, že žalobce využíval kamerový systém způsobem, který je v rozporu s jeho tvrzením o nezbytnosti ochrany majetku, a to ke zjišťování totožnosti a kontrole jednání obyvatel domu (shodou okolností těch, kteří souhlas se zpracováním osobních údajů odmítli poskytnout), což je hrubým zásahem do jejich práva na soukromí a zájem ostatních obyvatel domu na ochranu majetku jej nemůže převýšit.

Ohledně námitky, že ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny je nutno základní práva a svobody šetřit i v případě jejich omezení v důsledku vzájemné kolize (která byla v daném případě konstatována), přičemž je nutné přihlídnout k tomu, že žalobce je společenstvím vlastníků jednotek, a při kolizi práv jednotlivých spoluvlastníků se má tedy uplatnit demokratický přístup spočívající ve většinovém právu, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém vznik kolize ústavně zaručených základních práv (práva na ochranu soukromí a práva na ochranu majetku) důsledně zvážil a provedl test proporcionality, ve kterém vzal v úvahu všechna tři kritéria (vhodnost, potřebnost a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv). Žalovaný setrval na závěru, že zásah do soukromí osob, jejichž osobní údaje o tom kdy, s kým, jak a v jakém stavu přicházejí do domu, byl natolik závažný, že převážil nad zájmem na ochraně majetku, když navíc z jednání žalobce byly dány důvodné obavy ze zneužívání kamerového systému vůči konkrétním obyvatelům domu. Žalobce kromě toho nevzal v úvahu použití méně invazivních způsobů a prostředků, které by vedly k ochraně jeho zájmů bez zásahu do soukromí obyvatel domu.

Žalovaný dále vyzdvihl, že žalobce ve správním řízení nedoložil ani neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, aby k porušení právní povinnosti jeho jednáním nedošlo, neboť u žalobce byla kontrola provedena opakovaně, žalobce dříve uložená nápravná opatření nesplnil a nadále argumentoval svým právem na ochranu majetku a tím, že záznamy z kamerového systému je možné předat pouze Policii České republiky, což je však dle žalovaného pouze další povinnost plynoucí žalobci jako správci osobních údajů z ust. § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů (povinnost přijmout opatření k zabezpečení osobních údajů) a nikoli skutečnost, která by opravňovala zásah do soukromí všech obyvatel domu a nahrazovala jejich souhlas s prováděným zpracováním osobních údajů.

K námitkám týkajícím se výše uložené sankce žalovaný konstatoval, že při úvahách o uložení sankce přihlédl zejména k tomu, že se žalobce správního deliktu dopustil opakovaně a že zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému došlo k významnému zásahu do práva na ochranu soukromí a osobních údajů obyvatel domu, kteří s provozem kamerového systému nesouhlasili. Jako polehčující okolnost posoudil souhlas většiny vlastníků bytů, proto sankci uložil na spodní hranici zákonné sazby, což považoval za přiměřené.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.

Účastníci řízení nenavrhli provedení dalších důkazů, které by nebyly součástí správního spisu, a soud proto vyšel z obsahu spisového materiálu, který si k posouzení důvodnosti žaloby od žalovaného vyžádal.

Soud dle § 75 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 4 zákona o ochraně osobních údajů v rozhodném znění se pro účely tohoto zákona rozumí

a) osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu,

d) subjektem údajů fyzická osoba, k níž se osobní údaje vztahují,

e) zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace,

j) správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak,

n) souhlasem subjektu údajů svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů,

Podle § 5 odst. 2 písm. e) citovaného zákona může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Podle § 45 odst. 1 písm. e) citovaného zákona právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně (§ 5 odst. 2 a § 9),

Podle odst. 3 téhož ustanovení se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

Podle § 46 odst. 1 citovaného zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle odst. 2 téhož ustanovení při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.

Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že na základě usnesení schůze vlastníků jednotek v domě na adrese Příbram III, Ryneček 132 bylo od 13. 8. 2007 spuštěno monitorování vchodu do domu, společných prostor v přízemí, výtahu a suterénu kombinací viditelných a skrytých kamer, z něhož bylo možné v případě poškození majetku žalobce na základě požadavku orgánů činných v trestním řízení pořídit fotografie. Na základě stížnosti z 14. 4. 2009, dle níž s provozováním kamerového systému z důvodu zásahu do soukromí nesouhlasily pí. T. a pí. S., zahájil žalovaný dne 10. 9. 2009 první státní kontrolu žalobce dle zákona o ochraně osobních údajů. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2010, zn. SPR-3281/10-6, pravomocným dne 10. 9. 2010, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2010, zn. SPR-3281-12, byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e), f) a i) zákona o ochraně osobních údajů, kterého se dopustil tím, že v souvislosti s provozováním kamerového systému tvořeného 4 kamerami umístěnými u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale, u vstupu do výtahu v přízemí a v suterénu, jako správce osobních údajů shromažďoval od druhé poloviny roku 2007 osobní údaje uživatelů bytů pohybujících se v prostorách bytového domu prostřednictvím 3 kamer, přičemž mimo jiné sledoval, kdo znečišťuje prostranství před domem, přespává ve sklepech a sundává písemnosti z nástěnky, a to bez jejich souhlasu, dále neinformoval prostřednictvím informačních tabulek, kdo je správcem kamerového systému a kde lze získat podrobnější informace ohledně kamerového systému, a také neinformoval dostatečně obyvatele domu o provozu kamerového systému, a neoznámil záměr provádět zpracování osobních údajů žalovanému před jeho zahájením, tedy zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně, neposkytl subjektům údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným, způsobem a nesplnil oznamovací povinnost podle tohoto zákona.

Na základě stížnosti pí. T. a pí. S. ze dne 15. 7. 2011, že žalobce opětovně spustil kamerový systém (registrován u žalovaného dne 17. 1. 2011), zahájil žalovaný dne 3. 10. 2011 druhou státní kontrolu žalobce dle zákona o ochraně osobních údajů, jejímž předmětem bylo plnění nápravných opatření provedených kontrolou zn. INSP2-2777/09-16 ze dne 22. 2. 2010.

Z Úředního záznamu o podání vysvětlení Police České republiky, OO Příbram, z 1. 11. 2011, Oznámení přestupku Policie České republiky, OO Příbram z 7. 11. 2011 Městskému řádu Příbram a Úředního záznamu Městského úřadu Příbram o odložení věci z 18. 1. 2012 plyne, že na základě oznámení předsedy žalobce (V. V.) bylo v rámci řízení o přestupku proti občanskému soužití řešeno jednání vlastnice bytu v předmětném domě a její dcery (D. T., K. T.) ohledně toho, že měly na desce domu vyvěsit dokument s informacemi z Katastru nemovitostí týkajícími se bytové jednotky předsedy žalobce (za účelem jeho údajné diskreditace), přičemž ke ztotožnění osob podezřelých z přestupku bylo na základě informace předsedy žalobce o existenci kamerového systému žalobce použito záznamu z něj.

S ohledem na skutečnosti zjištěné kontrolou (viz kontrolní protokol ze dne 5. 4. 2012, Zn. INSP2-6939/11-17 o kontrole provedené v u žalobce v období od 4. 10. 2011 do 3. 4. 2012) správní orgán I. stupně příkazem ze 17. 9. 2012, Zn. SPR-5755/12-3 uložil žalobci za správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů pokutu ve výši 60.000,- Kč, příkaz byl zrušen odporem žalobce z 3. 10. 2012 odůvodněným v zásadě totožně jako nyní projednávaná žaloba. Přílohou odporu byl i Protokol z Odborné prohlídky firmy Schindler CZ, a.s., z něhož plyne, že 17. 9. 2012 byla v předmětném domě provedena revize

výtahu, v bodě „závady“ je v protokolu uvedeno, že po odpojení kamerového systému opětovně dochází opět k závadám způsobených vandalismem a ve výtahové šachtě se nacházejí injekční stříkačky a letáky, SVJ bylo doporučeno přijmout nápravná opatření; dále dopis ze dne 7. 9. 2012, jímž Česká Pojišťovna a.s. potvrdila, že v předmětném domě a jeho okolí dochází k častému vandalismu, tj. poškozování zařízení a vybavení domu a domu samotného a k drobným krádežím na vybavení domu a ve sklepních prostorách, v domě přitom v roce 2011 došlo k rekonstrukci výtahů a kotelny; a dále Smlouva o servisu č. 18009 z 20. 8. 2012, z níž plyne, že žalobce jako objednatel a ČIP plus, spol. s r.o. jako dodavatel uzavřeli smlouvu o poskytování záručního a pozáručního servisu týkajícího se údržby systému kamerového dohledu, včetně vedení provozní knihy (se záznamy o každé správě) a správy systému zahrnující dohledání požadovaného záznamu a přehrání záznamu pouze za účasti Policie ČR, když žalobce pouze umožní přístup k záznamovému zařízení.

Následně vydaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně (z 20. 11. 2012, zn. SPR-5755/12-8) byla žalobci uložena pokuta ve výši 60.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, kterého se žalobce dopustil tím, že v souvislosti s provozováním kamerového systému v bytovém domě tvořeného 4 kamerami (umístěnými u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale, v kabině výtahu a v prostoru kotelny), jako správce osobních údajů zpracovával od 11. 7. 2011 nejméně do ukončení kontroly (tj. 3. 4. 2012) osobní údaje obyvatel domu prostřednictvím 3 kamer umístěných u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale a ve výtahu, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektů údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě výjimek podle § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů, tedy zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně. Správní orgán I. stupně při zjišťování skutkového stavu vyšel z kontrolního protokolu zn. INSP2-6939/11-17 z 5. 4. 2012 a spisového materiálu shromážděného v průběhu prováděné kontroly a z kontrolního spisu zn. INSP2-2777/09 (vše specifikováno na str. 2 kontrolního protokolu z 5. 4. 2012), tj. včetně v žalobě výslovně uváděných listin předložených žalobcem: Protokolu z odborné prohlídky firmy Schindler CZ, a.s., přípisu České pojišťovny a.s. a Smlouvy o servisu se společností ČIP plus, s.r.o., z nichž vzal za prokázané, že žalobce od 11. 7. 2011 opětovně provozoval kamerový systém tvořený 4 kamerami; kamera č. 1 byla umístěna u vchodových dveří na plášti budovy a monitorovala vstupní dveře do objektu, kamera č. 2 byla za vstupními dveřmi a monitorovala vstupní chodbu a poštovní schránky, kamera č. 3 byla přímo ve výtahu a kamera č. 4 v kotelně a monitorovala vnitřní prostor kotelny; ze všech kamer byl pořizován záznam, který byl po cca 3 dnech uchování automaticky smazán. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve obecně pojednal o ústavně zakotveném základním právu každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o jeho osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny, provedený zákonem o ochraně osobních údajů), o základních povinnostech správce osobních údajů a o zvláštním charakteru kamerových systémů a subsidiární možnosti jejich použití (tzn. až v případě, že méně invazivní prostředky nedostačují). Vzhledem k tomu, že s provozem kamerového systému písemně souhlasilo 30 vlastníků bytů z celkových 32, 2 vlastníci s provozem kamerového systému výslovně nesouhlasili, u zbylých obyvatel bytů byl souhlas podepsán vždy pouze jednou z osob v bytě bydlících, aniž by bylo předloženo zmocnění od spolužijících osob k tomuto úkonu, zabýval se správní orgán I. stupně dále tím, zda byla v daném případě splněna některá z podmínek § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů (umožňující zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů), resp. v daném případě jediná možná aplikovatelná podmínka dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Vzhledem k tomu, že podmínce tohoto ustanovení vyhovuje pouze kamera umístěná v kotelně (která vzhledem k monitorovanému prostoru, nepředstavovala zásah do práva na

soukromí obyvatel domu), zaměřil se správní orgán I. stupně dále pouze na zbývající tři kamery. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně podrobně posoudil intenzitu narušení právem chráněných zájmů žalobce (správce údajů) v prostorách daného bytového domu, jakož i jím deklarovaný účel kamerového systému (ochrana majetku žalobce a obyvatel domu) a dospěl k závěru, že tento účel je v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života způsobeného kamerami umístěnými u vstupu do domu, ve vstupní hale a ve výtahu, a že při kolizi těchto dvou zájmů nemůže ochrana majetku převýšit natolik razantní omezení práva na soukromí, kdy společné prostory v domě jsou bez souhlasu všech obyvatel nepřetržitě monitorovány kamerovým systémem a záznamy z něj jsou ukládány a osoby na těchto záznamech jsou identifikovatelné. Tomuto závěru odpovídal i provedený test proporcionality, v němž správní orgán I. stupně vyhodnotil vhodnost užití kamerového systému (jedná se zásadně o preventivní prostředek ochrany, který sám o sobě není schopen zamezit protiprávnímu jednání), jeho potřebnost (existují i jiná opatření umožňující dosáhnout stejného cíle jako fyzická ostraha objektu nebo zajištění důsledného zamykání vchodů) i porovnání závažnosti obou kolidujících základních práv (důsledné zvážení prostoru, v němž je kamerový systém provozován). Správní orgán I. stupně dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že tento vynaložil veškeré možné úsilí a neodpovídal tak za správní delikt, neboť u žalobce se jednalo o druhou kontrolu, přičemž bylo zjištěno obdobné porušení zákona jako při kontrole první, tj. žalobce neodstranil nedostatky vytýkané mu již při kontrole první. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí konečně zabýval i výší uložené pokuty, když konstatoval, že s ohledem na počet bytových jednotek v domě ji nelze považovat za likvidační; přihlédl k opakovanému spáchání správního deliktu, jakož i tomu, že dané konkrétní zpracování osobních údajů představovalo významný zásah do práva na ochranu soukromí a osobních údajů; jako polehčující okolnost posoudil, že žalobce měl k provozování kamerového systému souhlas většiny vlastníků bytů; správní orgán I. stupně proto pokutu uložil při dolní hranici zákonné sazby.

Rozklad žalobce z 5. 12. 2012 rovněž odůvodněný zcela totožnými argumenty, jako podaná žaloba, byl zamítnut napadeným rozhodnutím žalovaného (z 5. 2. 2013, čj. SPR-5755/12-15), v němž žalovaný popsal průběh správního řízení (i správního řízení předchozího) a vyšel ze skutkového stavu vyplývajícího z kontrolního protokolu zn. INSP2-6939/11-17 z 5. 4. 2012. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zcela ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že záznamy z kamer před vchodem do domu, za vstupními dveřmi a ve výtahu jsou zpracovávány v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, a to s ohledem na zvláštní charakter kamerových systémů a možnost zneužití pořízených záznamů, když je třeba v jednotlivých případech uplatňovat zásahu přiměřenosti s ohledem na sledované účely, která zahrnuje povinnost minimalizace získávaných údajů na straně správce údajů; nadto žalobce překračoval jím deklarovaný účel zpracování údajů z kamerového systému; žalobce tedy osobní údaje z kamerového systému zpracovával bez řádného právního titulu. Z žalobcem předkládaných listin (Protokol z odborné prohlídky společnosti Schindler CZ, a.s., přípis České pojišťovny a.s., Smlouva o servisu č. 18009) dle žalovaného žádným způsobem neplyne oprávnění žalobce k použití kamerového systému, když žalovaný dále konstatoval, že ani žalobcem těmito listinami doložené poškození majetku není důvodem (ve smyslu § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů), který by převážil nad právem na ochranu soukromí obyvatel domu, jež spočívá v tom, že bez souhlasu dotčené osoby nemůže nikdo sledovat, kdy, jak, s kým a v jakém stavu chodí domů (tj. sledovat každodenní život daných osob v prostředí bezprostředně navazujících na jejich vlastní obydlí). Žalovaný se se správním orgánem I. stupně ztotožnil ohledně toho, že žalobce nevynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, neboť u něj byly provedeny dvě kontroly, bylo shledáno obdobné porušení zákona, přičemž nedostatky vytýkané při první kontrole žalobce neodstranil. Rovněž výše uložené pokuty se žalovanému jevila přiměřená,

když zopakoval všechny okolnosti, které správní orgán I. stupně při uložení pokuty správně zohlednil.

Soud především konstatuje, že nemá pochyby, o tom, že prováděný záznam z kamerového systému je zpracováním osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a), e) zákona o ochraně osobních údajů, neboť daným způsobem byly nepřetržitým monitorováním společných prostor domu, v nichž se odehrává soukromý život jeho obyvatel získávány informace o subjektech těchto údajů, přičemž prostřednictvím zaznamenávání celých postav a obličejů subjektů údajů byla (např. ve spojení s místní znalostí obyvatel domu) jednoznačně umožněna identifikaci těchto subjektů, tedy se jedná o údaje osobní. Žalobce, jako subjekt, který určil účel a prostředky zpracování osobních údajů, pak byl jejich správcem (§ 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů). Tyto skutečnosti kromě toho nebyly mezi účastníky spornými, jak plyne mimo jiné z přihlášení kamerového systému žalobcem u žalovaného, jakož i z deklarovaného účelu instalace kamerového systému, z něhož je patrné, že žalobce očekával zaznamenávání získaných informací na nosič informací (ve spolupráci s Policií ČR) a následnou identifikaci zde zachycených osob (zejména těch, které poškodily majetek žalobce, resp. obyvatel domu), tedy počítal s tím, že záznamy z kamerového systému budou osobními údaji.

Soud ke všem uplatněným žalobním námitkám předesílá, že ve správním soudnictví platí zásada dispoziční, tedy soudy mají pravomoc zabývat se žalobou pouze v mezích žalobních bodů, které z logiky věci musí být dostatečně konkretizované po stránce skutkové i právní, neboť úkolem soudu není domýšlet, k čemu konkrétně se žalobní námitky vztahují (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003-40, rozsudek Nejvyššího správního soudu z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58), z čehož vyplývá, že pokud je námitkami namítáno porušení práva jen v rovině zcela obecné, může soud námitky projednat v téže míře obecnosti.

Zcela obecně žalobce pojal *první žalobní námitku* spočívající v tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu věci, neúplný skutkový stav byl nesprávně vyhodnocen a napadené rozhodnutí je nesprávné i po právní stránce, když žalovaný přes obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí nevzal v úvahu argumenty a námitky žalobce opakovaně podávané ve věci.

Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Žalobce předně neuvedl, v čem přesně má spočívat nesprávně zjištěný skutkový stav, když neuvedl např. žádné dříve navrhované důkazy, které by správní orgány neprovedly či nevzaly v úvahu, ani u případného chybného vyhodnocení skutkového stavu neuvedl, jaká skutečnost a jakým způsobem měla být správními orgány chybně posouzena. Soud přitom vyšel z výše popsaného skutkového stavu, jak byl zjištěn zejména správním orgánem I. stupně při provedené kontrole (v období od 4. 10. 2011 do 3. 4. 2012) a jak je zaznamenán v kontrolním protokole ze dne 5. 4. 2012, tedy že předmětný kamerový systém byl pořízen na základně většinového souhlasu schůze vlastníků jednotek v roce 2009; po předchozí kontrole byl na základě rozhodnutí žalovaného vypnut k 1. 7. 2010; opětovně byl spuštěn 17. 1. 2011, ačkoli žalobce nadále nedisponoval souhlasem všech obyvatel domu s jeho provozem (dle § 5 odst. 2 písm. e) věta první zákona o ochraně osobních údajů); kamera č. 1 umístěná u vchodových dveří na plášti budovy trvale monitorovala vstupní dveře do objektu, kamera č. 2 vstupní chodbu a poštovní schránky, kamera č. 3 vnitřek výtahu a kamera č. 4 vnitřní prostor kotelny; ze všech kamer byl pořizován záznam (uchovávaný po dobu cca 3 dnů), který bylo možné ve spolupráci s Policií ČR nahrát na přenosné médium. V tomto rozsahu zjištěný stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, a jak bylo již uvedeno výše, který ani žalobce žádným konkrétním způsobem nespороval, považuje soud za zjištěný dostatečně.

Soud nevešel ani na *druhou žalobní námitku*, že se správní orgány nevypořádaly s námitkami a argumenty uváděnými žalobcem v předchozích podáních. Žalobce opět neuvedl, o jaká podání a jaké konkrétní námitky či argumenty se mělo jednat, přičemž pouhý odkaz na případná jiná podání učiněná v žalobě předcházejícím správním řízení nestačí k unesení břemena tvrzení, které v tomto rozsahu žalobce stíhá. Soud proto i o této námitce pojednal pouze v obecné rovině. Přitom vyšel z toho, že podání žalobce ve věci samé v průběhu celého správního řízení, tj. odpor (proti Příkazu) z 3. 10. 2012 a rozklad (proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně) z 5. 12. 2012, byla odůvodněna zcela totožnými argumenty (námitkami) jako podaná žaloba (správní orgán neúplně zjistil skutkový stav; věc nesprávně právně posoudil; nevzal v úvahu dřívější argumenty žalobce; nevzal v úvahu, že instalace kamerového systému byla jediným způsobem ochrany zájmů žalobce - doloženo Protokolem z odborné prohlídky firmy Schindler CZ, a.s., přípisem České pojišťovny a.s., Smlouvou o servisu s firmou ČIP plus, s.r.o.; nezohlednil ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny nutnost šetřit základní práva žalobce i v případě jejich kolize s právem na ochranu soukromí, když v případě faktického podílového spoluvlastnictví je nutno zvolit demokratický přístup spočívající ve většinovém právu; nezohlednil, že žalobce neporušil právní povinnost a že vynaložil veškeré možné úsilí a neodpovídá tak za správní delikt; uložená pokuta neodpovídá zákonným kritériím, je likvidační). Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odůvodnění napadeného rozhodnutí však nadevší pochybnost vyplývá, že se správní orgány obou stupňů s každou jednotlivou výše uvedenou námitkou žalobce podrobně opakovaně zabývaly a srozumitelně uvedly úvahy, které je vedly k jejich závěrům. Pokud žalobce odkázal na k žalobě připojené listiny (Protokol z odborné prohlídky firmy Schindler CZ, a.s., přípis České pojišťovny a.s., Smlouvu o servisu s firmou ČIP plus, s.r.o.) ztotožňuje se soud zcela se závěry správních orgánů obou stupňů, které po posouzení obsahu těchto listin konstatovaly, že z těchto listin žádným způsobem nevyplyvá (ani nelze jakkoli dovodit) oprávnění žalobce k použití kamerového systému a zpracování osobních údajů, jak bylo zjištěno ve správním řízení. Ačkoli z daných listin je zřejmé, že v okolí předmětného domu i uvnitř něj docházelo častěji k drobné zejména majetkové trestné činnosti a jinému závadovému jednání, čehož po instalaci kamerového systému ubylo, přisvědčuje soud správním orgánům i v tom, že v daném případě není předmětem sporu, zda je žalobce oprávněn chránit svůj majetek, ale pouze to, jakými prostředky je tak oprávněn činit a v jakých případech a v jaké míře může ochranou svého majetku omezit základní práva a svobody jednotlivých obyvatel domu, kteří s umístěním kamerového systému nesouhlasili. Soud tedy nevešel na argumentaci žalobce, že by správní orgány nesprávně či neúplně zjistily skutkový stav, či že by se nevypořádaly s jakýmikoli námitkami žalobce.

Žalobce v této souvislosti dále již konkrétněji namítal právní posouzení věci provedené správními orgány, když nesouhlasil se závěry žalovaného, že při zjištěné kolizi dvou zájmů, nemůže ochrana majetku zdůvodnit omezení práva na soukromí, spočívající v ukládání záznamů z monitorování a následnou ztotožnitelnost monitorovaných osob.

V daném případě je podstatou sporu, zda daný případ zpracování osobních údajů lze podřadit pod výjimky stanovené ust. § 5 odst. 2 písm. e) věta druhá zákona o ochraně osobních údajů, tedy že bez souhlasu subjektů údaje (když ve věci nebylo sporu o tom, že žalobce souhlasem všech subjektů údajů nikdy nedisponoval) může správce zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

V této souvislosti žalobce v celém průběhu správního řízení (viz odpor, rozklad), jakož i v podané žalobě vycházel z existence kolize dvou základních právem chráněných zájmů a zdůvodňoval použití kamerového systému pouze tím, že se jedná o jedinou možnost ochrany jeho majetku a obyvatel domu, když výše specifikovanými listinami dokládal, že po zahájení provozu kamerového systému došlo k úbytku závadového jednání, z čehož dovozoval opodstatněnost a efektivnost instalace kamerového systému, jakož i minimalizaci zásahů do kolidujícího chráněného zájmu, vycházejí přitom z demokratické vůle většiny spoluvlastníků bytů, neboť pouze dvě vlastnice (resp. 4 osoby z 94) proti kamerovému systému brojily.

Ani v rozsahu této žalobní námitky soud v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl rozbor základních práv, která jsou v daném případě v kolizi, tj. práva na ochranu soukromí, resp. soukromého a rodinného života (čl. 7, čl. 10 Listiny, provedené zákonem o ochraně osobních údajů) a práva na ochranu majetku (čl. 11 Listiny), podrobně se zabýval povahou daného kamerového systému včetně zhodnocení umístění jednotlivých kamer, když soud mu dává za pravdu, že v daném případě kamery č. 1., č. 2. a č. 3. bez pochyby trvale monitorovaly prostory, v nichž obyvatelé domu žili své soukromé životy (vstupovali do domu, do výtahu, vybírali svou poštu, připevňovali listiny na nástěnku domu) a při veškerých těchto činnostech byli prostřednictvím záznamu z kamerového systému ztotožnitelní (když ke ztotožnění obyvatelek domu, které umístily na nástěnku domu konkrétní písemnost, ve spolupráci s Policií ČR skutečně došlo a kamerový systém tedy byl fakticky zneužit k jinému než deklarovanému účelu), a tedy v daném případě se nepochybně jednalo o velmi hrubé a trvající zásahy do soukromého a rodinného života obyvatel domu. Při nastalé kolizi základních práv žalovaný dále srozumitelně odůvodnil jím provedený standardní test poměrování cíle a prostředku, tedy test proporcionality (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156), v němž zohlednil jak kritérium vhodnosti, tak i potřebnosti a závažnosti. Se závěry žalovaného, že v daném případě na kamery č. 1., č. 2. a č. 3. nebylo možno aplikovat výjimku vyplývající z ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně soukromí, neboť „deklarovaný účel kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení a obyvatel domu, je v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života, který způsobují kamery umístěné u vstupu do bytového domu, ve vstupní hale a ve výtahu“ a že „ochrana majetku nemůže zdůvodnit natolik razantní omezení práva na soukromí, kdy společně prostory v domě jsou bez souhlasu všech obyvatel bytů nepřetržitě monitorovány kamerovým systémem, záznamy z takového monitorování jsou ukládány a osoby na těchto záznamech jsou identifikovatelné“, jakož i zde použitou argumentací se soud zcela ztotožňuje.

Soud uzavřel, že ohledně naplnění podmínek ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů žalovaný správně vyšel z hodnocení zájmů správce údajů (žalobce) na deklarovanou ochranu zejména majetku žalobce a obyvatel domu a na druhé straně zájmů obyvatel domu na ochranu jejich soukromí, soukromého a rodinného života před monitorováním kamerami č. 1., č. 2. a č. 3. V této nastalé kolizi dvou chráněných zájmů bylo třeba posoudit, kterému z daných zájmů je třeba v daném konkrétním případě přiznat z hlediska práva i zájmů společnosti prioritu na úkor druhého (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2005, sp. zn. 22 Cdo 863/2004), když bylo zajisté nutné zohlednit specifika kamerového systému, zejména to, zda je tento prostředek jediný možný a nejvhodnější pro ochranu daného zájmu, resp. zda neexistuje jiný prostředek, který by daného účelu byl schopen dosáhnout bez zásahu do základního práva na soukromí, příp. s menší mírou tohoto zásahu, dále bylo nutné posoudit i míru proporcionality. V daném případě soud nemá za zjištěné, že by kamerový systém tak, jak byl instalován a provozován byl jediným prostředkem, který by byl schopen dosáhnout požadovaného účelu. Jako přiměřenějším prostředkem k ochraně před ničením majetku domu a ochraně obyvatel domu před drobnými krádežemi na chodbách a ve sklepních prostorech, jakož i zamezení pochybu závadových

osob po domě a s tím spojenými riziky (výskyt injekčních stříkaček ve výtahové šachtě atp.) se oproti poměrně finančně nákladnému kamerovému systému soudu jeví zejména důkladné zabezpečení vstupu do domu např. bezpečnostními dveřmi či mříží, instalací automatických bran či jiných kontrolních zařízení, zajištění společných poplachových systémů, příp. fyzická ostraha apod., čímž by vůbec nedošlo k zásahu do práva na soukromí obyvatel domu. V případě použití kamerového systému pak žalobce mohl (i na základě opatření z kontrolních protokolů opakovaně mu ukládaných žalovaným) zvolit takové nastavení kamerového systému (jeho umístění a šíří záběru), které by nebylo zásahem do soukromé sféry obyvatel domu a které by tedy nepředstavovalo shromažďování osobních údajů, tj. nemonitorovat postavy a obličeje osob vstupujících/odcházejících do/z domu, vnitřního společného prostoru u poštovních stránek a výtahu, a to zejména při zohlednění situace, kdy ke zneužití záznamů z kamerového systému a ke ztotožnění obyvatel domu v rámci de facto soukromého sporu s předsedou žalobce již došlo (viz Úřední záznam Městského úřadu Příbram o odložení věci z 18. 1. 2012). Obavy obyvatel domu, kteří s monitorováním svého soukromého života nesouhlasili, se tak jeví jako více než oprávněné. Provedení žádného méně invazivního prostředku však žalobce ani netvrdil, ale omezil se toliko na opakované konstatování, že stávající monitoring prostřednictvím kamerového systému je jediným možným prostředkem ochrany jeho zájmů. Soud tedy dává za pravdu žalovanému, že při posouzení poměru mezi zásahem do soukromí subjektu údajů způsobeným stávajícím nastavením kamerového systému, konkrétně kamerami č. 1., č. 2. a č. 3. (který představuje v zásadě trvalý zásah do práva na soukromý a rodinný život, a to na místech – vstup do domu, společná chodba u poštovních schránek, vnitřek výtahu - kde osoby zde se vyskytující mohou legitimně očekávat vyšší míru soukromí, neboť v těchto prostorách běžně žijí svůj rodinný a osobní život, tj. přicházejí a odcházejí v určitém čase, stavu, s určitými osobami, přebírají soukromou poštu, vykonávají úkony týkající se společné správy nemovitosti, např. umísťováním listin na společnou nástěnku atp.) a přínosem tohoto kamerového systému pro ochranu zejména majetku žalobce (když kamerový systém ze své podstaty nemůže sám o sobě zabránit nežádoucímu jednání ani vstupu závadových osob do domu, ale slouží toliko k ochraně zájmů žalobce v rovině následné prevence, tj. identifikaci pachatelů, příp. odstranění při páchání další nežádoucí činnosti z důvodu možnosti následné identifikace pachatele) je třeba dát prioritu ochraně soukromí.

S ohledem na výše uvedené v daném případě není naplněna ani jedna z kumulativně daných podmínek ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, tedy 1/ zpracovávání osobních údajů nebylo nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotřené osoby, a 2/ zpracování osobních údajů bylo v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života, neboť v daném případě ohrožení právem chráněných zájmů žalobce nedosahovalo takové intenzity, aby bylo možné potlačit zájem na ochraně soukromí subjektů údajů v takovém rozsahu, jaký byl zvolen nastavením daného kamerového systému monitorujícího prostory, v nichž se běžně odehrává osobní život obyvatel domu.

I v tomto rozsahu považuje soud napadené rozhodnutí za bezvadné a založené na správném právním posouzení věci.

K námitce, že žalobce neporušil právní povinnost a že vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, tedy za delikt neodpovídá, soud shrnuje, že v daném případě žalobce neměl právní titul ke zpracování osobních údajů (tj. výslovný souhlas všech subjektů údajů) a zároveň u něj nebyl dán žádný liberační důvod ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, jak bylo výše podrobně rozvedeno, žalobce tedy porušil právní povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a spáchal tak správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Již ze skutečnosti, že žalovaný provedl už druhou kontrolu daného kamerového systému, v níž

shledal obdobné nedostatky, jako při kontrole první, je pak zřejmé, že žalobce nevynaložil veškeré možné úsilí, které po němž bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, ba naopak opakovaně spáchal totožný správní delikt, aniž by např. učinil opatření k nápravě navržená žalovaným v kontrolním protokolu (nebo opatření doporučená již v rámci první provedené kontroly v roce 2009), či aniž by využil jiných méně invazivních prostředků k ochraně svých zájmů, jak o nich bylo rovněž pojednáno výše. Soud tedy nemá podmínky ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů za splněné, a proto i tuto námitku shledal nedůvodnou.

Žalobce konečně ve *třetím žalobním bodu* namítal, že výše uložené pokuty neodpovídá kritériím zákona (když žalovaný měl zohlednit závažnost, způsob, dobu trvání a následky protiprávního jednání a okolnosti, za nichž bylo spácháno) a je likvidační.

Soud předně podotýká, že již na základě výsledků dřívější kontroly z roku 2009 uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 30.000,- Kč za (mimo jiné) správní delikt totožný s deliktem, kterého se žalobce znovu dopustil opakovaným spuštěním daného kamerového systému. Žalobcovy argumenty, že správní orgány měly respektovat jeho snahu po nápravě a uvedení věcí do právního pořádku, příp. že se žalobce domníval, že správní orgán bude veden snahou po výchovném opatření nikoli represí v podobě finanční sankce, proto soud považuje v daném případě za účelové.

Za daný správní delikt je možno uložit výhradně sankci v podobě pokuty, a to až do výše 5.000.000,- Kč (ust. § 45 odst. 1 písm. e), odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů), přičemž při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní.

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud v rozsahu úvah ohledně výše uložené sankce shledal sice stručným, avšak logicky odůvodněným, když z něj jsou patrné veškeré okolnosti, které správní orgány při zvažování výše pokuty posoudily jako zásadní, případně, k nimž přihlédly jako k okolnostem přitěžujícím či polehčujícím, a na jejichž základě uložily pokutu právě v dané výši. Z formulace odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plyne, že jako přitěžující okolnosti zohlednily velkou závažnost a způsob spáchání deliktu, které správně shledaly v opakovaném spáchání v zásadě totožného deliktu a to prostřednictvím právě daného kamerového systému (když konkrétní způsob jeho provozu i doba jeho trvání plyne již z výroku rozhodnutí), a dále následky protiprávního jednání, jimiž byly velmi hrubé (z logiky věci opět po celou dobu provozu kamerového systému trvající) zásahy do ústavně garantovaného práva na soukromí a rodinný život 4 osob (obyvatel domu, kteří s provozem kamerového systému nesouhlasili). Okolnosti, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, tj. skutečnost, že kamerový systém byl opětovně zprovozněn na základě vůle většiny členů žalobce, tedy, že žalobce disponoval souhlasem naprosté většiny subjektů údajů, o něž se v daném případě jednalo, správní orgány řádně posoudily jako okolnost polehčující. Správní orgány obou stupňů se konečně vyjádřily i k žalobcově námitce ohledně likvidační výše pokuty, když dovodily, že vzhledem k počtu vlastníků bytů, na něž bude v konečném důsledku povinnost k úhradě pokuty dopadat (32), nelze částku 1.875,- Kč na jednu bytovou jednotku (60.000,- Kč: 32) v žádném případě považovat za likvidační, přičemž těmto úvahám nelze ničeho vytknout. Soud navíc přihlédl i tomu, že tvrzení ohledně likvidační výše pokuty žalobce žádným způsobem nedoložil (naopak ze spisového materiálu plyne, že v daném domě s 94 obyvateli byla kromě nemalých investic do zřízení kamerového systému v nedávné době před vydáním napadeného rozhodnutí provedena i rekonstrukce kotelny či výtahu; špatná finanční situace žalobce se tedy jeví nevěrohodnou). Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se při stanovení výše pokuty dostatečným způsobem vypořádal se všemi aspekty dané protiprávní činnosti, zohlednil veškerá příkladmo uvedená kritéria dle ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů a na jejich základě pokutu uložil ve výši

pouhého 1,2 % zákonné sazby, a to za situace, když již dříve uložená pokuta (ve výši 0,6 % zákonné sazby) zjevně nepostačovala k tomu, aby se žalobce pro příště daného protiprávního jednání zdržel. Žalovaný tedy při stanovení výše uložené pokuty provedl (jak výše uvedeno sice stručnou, ale dostatečnou) srozumitelnou správní úvahu, nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a vzal v úvahu hlediska v zákoně stanovená.

Soud proto uzavřel, že žalovaný (i správní orgán I. stupně) postupoval při stanovení výše pokuty v souladu s ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, v jeho rozhodnutí nedošlo k překročení meze správního uvážení, přičemž konkrétní výše uložené pokuty je v daném případě přiměřená, když odpovídá zejména závažnosti a trvání protiprávního jednání žalobce, a není tedy zjevně nepřiměřená ani likvidační (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Ze shora uvedených důvodů soud nemohl přistoupit ani na návrh žalobce, aby postupoval podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., neboť trest nebyl uložen ve zjevně nepřiměřené výši (uloženo 60.000,- Kč při možné výši 5.000.000,- Kč), důvody pro jeho snížení, tím méně upuštění od potrestání, proto neshledal.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, odst. 5 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl procesní úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová